

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL JACOBS

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΙΚΗΣ ΕΠΑΥΛΕΩΣ

Κάποτε που ρώτησα το φίλο μου Πάλμερ αν πιστεύει στα φαντάσματα, μου είπε :

— Πρώτα, δέ, δεν έπιστευα. *Ολ' αυτά τ' άθεο-ρούσα άσπειρίτης. Έδω και λίγα χρόνια όμως μου σινι-νιβή κάτι που μ' έκανε ν' αλλάξω έντελώς ιδέες. Θά σου διηγηθώ τ' πράγματα με τή σειρά τους.

Μιά μέρα ήρθα στο γραφείο μου ένας παράδοξος άν-θρωπος. Δέχτην Πάρκ Μπέλντεν και μουκανε άπ' τήν πρώτη στιγμή παράξενη έντύπωση. Ήταν ένας άλλό-κοτος άνθρωπος, μεσόκοπος, με παράδοξα γαλιανά μά-τια, που κωτούσαν διαρκώς δεξιά κι' άριστερά, φοβι-σμένα κι' άνησχα, σαν να τόν κυνηγούσε κάποια ό-πτασία ! Έβείνω όμως που μουκανε ιδιαίτερη έντύπωση ήταν ένα παράξενο κόκκινο σημάδι στο πρόσωπό του, ένα σημάδι πουδ τ' σχήμα θηλειάς.

Ο Μπέλντεν είχε ρηθί στο γραφεί) μου για νά με συμβουλευθί για κάποια καλή έπαυλη που είχε σ' έν' άλ' τ' ά πρόσταεια, και νά μου άναθέσθ νά τής κάνω μία ριζική έπισκευή και μεταρρύθμισθ.

Νά μή στά πολυλογώ, κλείσαμε συμφωνία νά αναλάβω τήν έ-πισκευή τής καλής αυτής βίλλας, άποφασίσαμε μάλιστα νά μένω εκεί και νά έπιβλέπω ό ίδιος στη δουλειά.

— Δεν έχει κατοικήσει κανείς στην βίλλα αυτή, άπ' τόν καιρό πουδουνα μικρό παιδί, μου είπε ο Πάρκ Μπέλντεν, κι' αυτό συνήθη έξ αίτίας μιας καλής θλι-βερης ιστορίας...

Στό σημείο αυτό ο Πάρκ Μπέλντεν σταμάτησε, κι' είδα τ' πρόσωπό του νά παίρνη μία έκφραση λύ-πης και μελαγχολίας. *Έπειτα, άξαφνα, με ρώτησε :

— Δέ μου λέτε, κύριε, πιστεύετε στα φαντάσματα ; Μ' έξέπληξε ή άπροσδόκητη αυτή ερώτηση και γέ-λασα.

— Έγώ ;... τού είπα. Άσφαλώς όχι...

— Και όμως... έκαμε τότε αυτός. Τό σπίτι αυτό είνε στοιχειωμένο. Έλιπίσω με τήν έπισκευή αυτή και τή γενική μεταρρύθμισθ που θά κάνουμε, νά λείψη επί τέλους αυτή ή πλη-γή... Άπου μάλιστα δέ φοβόσαστε τ' άφ' άλ' τ' ά δωμάτια τού κτι-ρίου, για νά μέινετε στο διάστημα που θά διαρκέσθ ή έπισκευή. Θά ρηθνε, μέσα σ' ένα ντουλάπι, μαζί με τ' σχέδια τού σπιτιού, και και μ' αληθές έφημερίδες, άπό τις όποιες θά μάθετε πολλά πράγματα. Έγώ δέ θάρθω μαζί σας... Ω, δεν έχω τ' θάρρος... Θά σάς δώσω τ' κλειδιά και θά σάς οδηγήσω ό έπιστάτης μου, ό Μάρκ Μπέλλ, που εχί με τή γυναίκα του σ' ένα σπιτάκι στον κήπο τής έπαύλεως. *Όσο για μέ-να, θάρθω άργότερα, που θάρη προχωρήσει ή έπισκευή...

Σέ λίγες μέρες, έν' άπόγευμα ύφρο και κρύο, ξεκίνησα για τήν έπαυλη Μπέλντεν. Πήρα τό τραίνο και σέ δυό ώρες ήμου ένκει.

Η έπαυλη Μπέλντεν ή-ταν ένσφιγμένο κτίριο, κατά-κλειστο και έντελώς άγκατα-λειμένο. Ήταν όλο σκε-πασμένο με πυκνό-τατο κισσό, πουδε φράζει κι' αυτά τ' ά παράθυρα όκμα,

και ό κήπος του ήταν πυκνός σαν δάσος ! Βοήκα τήν πόρτα τού κή του άνοικτή και μπήκα μέσα. Καθώς προ-χωρούσα στο μονοπάτι πουδ οδηγούσε πρós τ' σπίτι, ά-νάμεισα στους θάμνους που γέμιζαν τό περιβάλλί, άκου-σα βήματα. Γύρισα και είδα ένα γερό, με στυλή κηπου-ρού. Κατάλοβα πώς ήταν ό έπιστάτης τού κτήματος.

— Είστε ό κ. Πάλμερ, ό άρχιτέκτων ; με ρώτησε.

— Έγώ είμαι, τού είπα.

— Μόνος σας είσαστε ;

— Μόνος μου. Οι τεχνίτες θάρθουν αύριο.

— Τό δωμάτιό σας είν' έτοιμο. Θέλετε νά περάστε άπάνω ;

Μπήκαμε τότε με τόν έπιστάτη στο έγκαταλειμένο κτίριο.

Άπου γυρίσαμε όλο τό ισόγειο, άνεβήκαμε άπάνω κι' ό έπιστάτης με ώδηγησε στην καμάρα μου.

— Θά κοιμηθίτε εδώ ; με ρώτησε ό έπιστάτης. Για-τί... δεν ξέρω... άν ό κύριος μου... σάς έχη πη τίποτα...

— Πώς τό σπίτι είνε στοιχειωμένο... τού είπα. Αύ-τό τό ξέρω...

— Και... θά κοιμηθίτε δω άπόψε ;

— Γιατί όχι ;

Ο γέρος δεν έμίλησε. Με κύττιξε μονάχα, μ' ένα βλέμμα θαυμασμού μαζί και άγρίας.

— Πήγαινε, τού είπα τότε, άν έχη δουλειά. Δέ σέ χρειάζομαι. Θα καθήσω νά διαβάσω τ' χαρτιά πουδαι φυλαγμένα στο ντουλάπι.

Με τ' κλειδιά που μουδ δώσε ό ιδιοκτήτης, άνοιξα τό καλή ντουλάπι και βοήκα, άπου έφαξα κάμποση ώρα, άνάμεσα σέ διάφορα άλλα καλή πράγματα, κάτι ρολά, που άμα τ' ξετύλιξε είδα πώς ήτανε τ' σχέδια τού σπιτιού, και κάτι καλές, κτηρινισμένες άπ' τόν και-ρό, έφημερίδες.

Άπου μελέτησα πρόχειρα τ' σχέδια, πήρα κατόπι-νις καλές έκείνες έφημερίδες νά τις διαβάσω.

Κάθισα σέ μία πολυθρόνα κι' άρχισα νά τις κυττάω μιά - μιά. Ήταν όλες πολύ καλές, άπό τ' μέσα τού περασμένου αιώ-νος. Στις πρώτες που κύτταξα, δεν είδα τίποτα τό έξαιρετικό. Άξαφνα όμως, σέ μιά άπ' αυτές, είδα με μγάλα γράμματα κάτι χτυπη-τους τίτλους :

«ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΑΥΛΕΩΣ ΜΠΕΛΝΤΕΝ»,

Και άπό κάτω διάβασα :

«Πιστεύεται ότι ύπάρχει μυστηριώδης τις σχέσις μεταξύ τού αϊφνιδίου και τραγικού θανάτου τής νεαρής συ-ζύγου τού έγκριτου δικαστού Μ. Τζάστिस Μπέλ-ντεν και τής εις θάνατον καταδίκης ύπό τού δικαστού τού έυλογουθ Θεοφίλου *Ωλλ, φρε-νόςσαςτος, ως γνωστόν, τήν σύζυγόν του διά λόγους τιμής.

*Ο Θεοφίλος *Ωλλ ήκουσε τήν καταδίκην του μετά ψυχραιμίας και ά-παθείας μγάλης και έβάδιος πρós τήν άγγώνην ήμερος και άτάραχος. Τήν στυ-μήν όμως καθ' ήν ό δήμιος έτοποθέ-τησε τόν βρόχον πε-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΛΑΣΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ
Ο Γ Α Μ Ο Σ

Είνε πιδ εύτυχισμένοι οι έγγαμοι άπό τούς άγάμους ; Τι είνε ό γά-μος ; Τι κερδίζουν οι «ελεύθεροι» ; Τι άπαντούν σ' όλα αυτά οι λόγιοι και οι καλλιτέχναι μας.

ΣΑΤΥΡΑ, ΧΙΟΥΜΟΡ, ΠΝΕΥΜΑ, ΕΥΘΥΜΙΑ...

εί τον τράχηλον αὐτοῦ, ὁ κατάδικος ἀγρίασε, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔπρῳε τὰς λέξεις :

— Καταραμὲνὴ Μπάλντεν ! Στὸ σπίτι σου πάντα θὰ τριγυρῶ τὸ φάντασμά μου !... »

Ἐδῶ σταμάτησα τὸ διάβασμα γιατί νύχτωνε καὶ δὲν ἔβλεπα πάλι. Ἐσηκώθηκα, ἀναψα ἕνα κερι, καὶ ἐξηκολούθησα νὰ διαβάζω :

Τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ἀσπῆν, ἡ ἐξοχικὴ ἰδιοκτητος ἑκπαλῆς τοῦ δικαστοῦ Μπάλντεν, εἰς τὴν ὁποῖαν συνήθιζε οὗτος νὰ διαμένῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας του χειμῶνα - καλοκαίρι, ἦτο κλειστή, ὁ δὲ δικαστὴς διέμενε μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς οἰκίαν τινὰ κειμένην ἐντὸς τῆς πόλεως.

Ἐπιπέρας ἡμέρας μετὰ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ φυλογοῦ Ἄλλ, ὁ δικαστὴς μετέβη εἰς τινὰ ἐπαρχίαν πρὸς δικαιονομίαν ὑποθέσεως τινος ἰδιοκτητικῆς φύσεως, ἡ δὲ σύζυγός του μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐξοχικὴν τὴν ἑκπαλίαν. Τὴν ἐπιστῶσαν ὁ δικαστὴς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἑκπαλίαν λίαν πρόω. Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐνθα ἐκοιμάτο ἡ σύζυγός του μετὰ τοῦ τέκνου τῆς, εἰρήθῃ, ὁ δυστυχῆς, πρὸ φρικώδους θεάματος. Οἱ εἰς τὰς κωνυγὰς του προστρέξαντες ὑπηρεταὶ εὐρον τὴν σύζυγον τοῦ κυρίου του νεκρῶν. Τὸ τέκνον τῆς οὐδὲν εἶχε πάθει. Διακρίναντο μόνον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρεῖας του σημεῖον τι, εἶδος μώλωπος ἐν σχήματι μικροῦ βοθροῦ !

Οὐδέ τις εἶχεν εἰσελθεῖ ἐντὸς τοῦ κοιτώσους κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς καὶ οὐδεμία φωνὴ καλοῦσα εἰς βοήθειαν εἶχεν ἀκουσθεῖ. Ἡ ἀνάκρισις καὶ ἡ ἱατρικὴ ἐξέτασις ἀπέδειξαν ὅτι τὸ θῦμα εἶχεν ἀποθανεῖ ἐκ φόβου. Ὁ ἀτυχὴς δικαστὴρ παραλαβὸν τὸ τέκνον αὐτοῦ ἀνεχώρησεν διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἀγνοῶσεν διὰ ποῖαν αἰτίαν.

Αὐτὰ ἔγραφε ἡ ἐφημερίδα. Δὲν εἶχα καλὸ-καλὰ τελειώσει τὸ διάβασμα, ὅταν ἤρθε ὁ ἐπιστάτης καὶ μοῦρε νὰ κατεβῶ κάτω στὸ σπιτάκι μου νὰ φάω.

— Κύριε Πάλμφο, μοῦρε ὁ ἐπιστάτης καθὼς τρώγαμε, κανεὶς δὲν εἶχε κοιμηθεῖ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἀπ' τὸν καιρὸ πού κατάντησε ἐσεῖ. Ἐσεῖς εἰσάστε ὁ πρῶτος. Ἐγὼ δὲ θὰ τὸκίνα αὐτὸ, κ' ἂν ἤξερα πὸς θὰ μούδιναν ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου...

Γέλασα μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀπλοῦτου ἀνθρώπου, κἀθὶς λίγο ἀκόμ' κάτω, κ' ἔπειτα ἀνέβηκα πάλι στὸ δωμάτιό μου, ὅπου ὁ ἐπιστάτης μοῦρε ἀνάψει μίαν κελὴ φωτιά στὸ τζάκι. Σὲ λίγο ἔπεσα στὸ κρεβάτι, καὶ δὲν ἄργησε νὰ με πάσῃ ὁ ὕπνος.

Πότῃ ὥρα κοιμόμουν, δὲν ἔξερα. Μία στιγμὴ ὅμως, ξαφνικὰ πετάχτηκα ἀπάνω μ' ὀρμή. Εἶχα ἀκούσει, σὺν σὲ ὄνειρο, ἔνα βρῶν βογγητὴν, ἔνα βογγητὸν μαζὸν καὶ παρατεταμένον...

Κρὸς ἰδιωτὰς ἄρχισε νὰ με περιβόηθ' ἀνασηκώθηκα μ' ὀρμή, καὶ κόνταξα γυρὸς μου. Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδα τίποτα μὲς στὴν κάμαρα. Τὰ ἔξωλα δὲν εἶχουν χωνεθῆν, κ' ἡ φωτιά ἔκαψε ἀκόμα, κ' ἔβριχε ἕνα ζωρὸ κόκκινο φῶς στὸ δωμάτιο. Μὰ τί ἦτανε τὸ μαῖρο ἐκεῖνο κρῆμα, τὸ κουβαριασμένον μπροστὰ στὸ τζάκι, τὸ ὅποιο ἀντίκρουσε ἄεφανα ;

Ἦταν ἕνα κρῆμα σὺν ἀνθρώπου, σὺν ἀνθρώπου τυλιγμένους σὲ μίαν μαζὴν πέτρας. Σκέφτηκα πὸς θάταν ὁ φύλακας καὶ πὸς θάχε φρεῖς ἔξω γιὰ τὴν φωτιά. Μὰ πὸς εἶχε μὴ στὸ δωμάτιο ; Τὴν πόρτα τὴν εἶχα κλειδώσει ἀπὸ μέσα...

— Ἐσεῖ, ἔγω, Μάρξ ; ρώτησα.

— Ἐγὼ, ἔγω, μὴ ἀπηντησε μίαν φωνὴν βραχνὴν καὶ ὑπόκωφον. Τὰ ἔξωλα εἶε βαρεῖα... Δὲν μπορῶ νὰ τὰ σηκώσω... Βοήθησέ με νὰ σηκωθῶ... Βοήθησέ ! Γρήγορα ! Γρήγορα !...

Βέβαιος πὸς ἦταν ὁ γέρος ἐπιστάτης, πετάχτηκα ἀπ' τὸ κρεβάτι κ' ἔτρεξα νὰ τὸν βοήθισω. Μόλις ὅμως πλῆγα κοντὰ μ' ἀκουμπήκα τὸ χέρι μου ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸν σηκώσω, — ὦ !... πὸς νὰ σοῦ παροστῆσθ' ἐπὶ φοικὴ τῆς στιγμῆς ἐκείνης—εἶδα πὸς ὁ μαῖρος αὐτὸς ὁμοῦς ἦταν ἕνος σκελετός, ἕνας σκελετός ἀπὸ κἀτασπρα κόκκαλα, τυλιγμένους σ' ἕνα μαῖρον πῶν !... Ἡ νεκροεπιθάλη του γύρισε καὶ με κόνταξε μετὰ δεινὰ τῆς μάτια !... Μία ἀναστροφὴ φωνῆς φρίκης βγήκε τότε ἀπ' τὸ στόμα μου. Ἐνοιώσα τὸ σῆμα στὶς φλέβες μου νὰ γίνεται πάγος. Τρελλὸς ἀπὸ φόβον κ' ἀπὸ φρίκην, ὄρμησα κατὰ τὴν πόρτα. Κατέβηκα τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά, κωντάχτηκα πάλιν ψηλὰ μετὰ τὸν πόρτα, πέρασα τὸ σκοτεινὸν κήπο, πού μοῦλις τὸν φώτιζε ἀμυδρὰ τὸ φεγγάρι, κ' ἔφτασα τέλος στὸ σπιτάκι τοῦ ἐπιστάτη.

Τὸ ὑπόλοιπο μέρος τῆς νύχτας τὸ περάσαμε μετὰ ἀγωνία καὶ ἀνησυχία, περιμένοντας νὰ σημερῶσθ'. Τέλος, ὅταν βγήκε ὁ ἥλιος, ἀνέβηκαμε ἀπάνω καὶ μπήκαμε στὸ δωμάτιο. Ἡ φωτιά εἶχε σβῆσιν πρὸς πᾶλλον ὀ.

Ἐγὼ ἦτανε στὴ δεξιὰ τοῦ.

ἩΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

ΚΕ'Υ'ΑΝΗ, Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΩΝ

Ἡ ἀπλοποίησις τοῦ γάμου. Ἡ σύζυγος μετὰ τοὺς δύο συζύγους καὶ τοὺς πολλοὺς λατρεις τῆς. Τὰ... «μισακὰ» καὶ τὰ προνόμια τῶν γυναικῶν, περ' ἐπεκτείνανται καὶ στὰ... θηλυκὰ ἔξω ! Ἡ καταραμένη τάξις τῶν ζητιανῶν. Ἡ σμολοζή τοῦ. Ἐπαίτεία... ἀλλὰ Σακευεὶ ! Ἐκ κωνυγῶν τοῦ βασιλέως καὶ τὸν ἐτάσιον ἀνθρώπων κρέας ! Ἐνα τρομερὸν Βασιλικὸν διατάγμα κ.λ.π.

Ἐ γάμος στὴν Κεῦλάνη εἶνε ἡ πῶ ἀλλή κοσμικὴ πράξις. Ὁ μέλλον γαμβρός στέλνει στὴ μέλλουσα συζύγῳ τοῦ διαφόρου δῶρα. Ἄν ἐκεῖνη τὰ κρατήσῃ, ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωκε. Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου θεωρεῖται ὡς τελεσθέν πλέον μετὰ τὴν ἀπλὴν ἀποδοχὴν τῶν δῶρων ! Ἄν ὅμως οἱ χαρακτῆρες τῶν συζύγων δὲν συμβιβάζονται, ὁ γάμος διαλύεται ἀμέσως καὶ ὁ σύζυγος εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ δῶρα Ἄλλὰ καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς τύχης τῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα ἀπέρχονται στοῦ μετὰ τοῦ συζύγου, εἶνε θαυμασιὰ ἀπλοποιήθ' : Τ' ἀγῶρια ἀκολουθοῦν τον πατέρα, τὰ κωρίτια τὴ μητέρα.

Μία ἔγγαμος γυναίκα στὴν Κεῦλάνη ἐπιτρέπεται νὰ ἔχη καὶ ἐκτετατὸν τῆς καρδίας, τῆς, φθάνει ὁ φίλος αὐτὸς ν' ἀνήκῃ στὴν τάξι τῶν εὐγενῶν !... Ἐπίσης μίε Κεῦλάνη μπορεῖ νὰ ἔχη καὶ ἐπιστήμους... δύο συζύγους, οἱ ὁποῖοι συνηθέστατα εἶνε ἀδελφοί. Στὴν περιπτώσῃ αὐτὴ τὰ παιδιὰ εἶνε... «μισακὰ» καὶ ἀναγνωρίζουν καὶ... τοῖς ! ὡς πατέρες !...

Στὴν Κεῦλάνη ἡ γυναίκες κατεχου ἔνετλωσ' ἐξαιρετικὴν εἰσὼν. Οἱ πρότερες τῶν εἶνε ἀπληθαγμένες ἀπὸ τῆ βασιλικῆς φορολογίας ἀπὸ τὸ φόρο τῶν Τελωνείων καὶ ἀπὸ τὰ «διόδια». Τόση μάλιστα εἶνε ἡ εὐλάρεια τῶν Κεῦλιανῶν πρὸς τὸ θῆλυ γένος, ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ προνομήσους ἐπεκτείνονται καὶ μάλιστα διὰ νόμου καὶ στὰ... θηλυκὰ ἔξω. Ἐταῖ τὸ φοροτικὴ τῆς φοροδὰς ἔξαφνα εἶνε ἐλεύθερο ἀπὸ καθε φόρο !...

Καὶ ὅμως μ' ὅλη αὐτὴ τὴν εὐλάρεια, ἀπαγορεύεται στις γυναίκες, ἀκόμη καὶ τῆς ἀριστες κρατίας νὰ κωθύνονται σὲ κερὰ κλα ἐνοπίον ἀνθρώπων καὶ ἂν αὐτὸς εἶνε κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως.

Οἱ Ζητιανοί, οἱ ὁποῖοι σ' ἔμας κινουὴν λίγο-πολύ τὸν σῆμα καὶ τὴ συμπάθεια, στὴν Κεῦλάνη ἀποτελοῦν τὰς ἡθρόλων καταραμένων καὶ κωντασιασμένων στὴν ἐσχάτη περιφρόνησιν. Καὶ νὰ ποῖς εἶνε ὁ λόγος ;

Σύμφωνα μετὰ τὴν παράδοσιν οἱ πρόγονοι τῶν Ζητιανῶν ἦσαν κωνυγοὶ τοῦ βασιλέως. Αὐτοὶ προηέθησαν γιὰ τὸ τραπέζι τῶν διαφόρων κωνυγῶν. Κάποτε ἀντὶ γιὰ κρέας ἀγριομοῦ, ἐτάσιον τὸ βασιλεῖα τους κρέας ἀνθρώπινο ! Ὁ Βασιλεὺς τὸ βοήκε τόσο νῆστω τὸ «κωνυγὸν» αὐτὸ, ὡστε ζήτησε κ' ἄλλο. Ὅταν ὅμως ἀνεκάλυψε ὅτι τὸν ταῖζον κρέας ἀνθρώπου, τόσο ὕψιστος, ὡστε καὶ τὴν πινὴ ἀκόμα τοῦ θανάτου τὴν ἐδεσῆν ἔσ' ἐπολὴ μὴ κωνυγὸς αὐτοῦ. Ἐταῖ ἐξέδωκε διατάγμα, σύμφωνα μετὰ τὸ ὅποιον ἀπαγόρευσε σ' αὐτοὺς καὶ στοὺς ἀπὸγόνους τῶν νὰ ἔχουσι περιουσία, εἶτε νὰ ἔρασκουὴν ἄλλο ἐπάγγελμα, ἐκτὸς ἀπὸ τῆς Ζητιανίας. Εἶνε κωνταδικωμένοι νὰ πλανῶνται ἀδιόδοτα ἀπὸ χωριὸν σὲ χωριὸν καὶ ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν καὶ νὰ ἐπαυτοῦν. Τόσο δὲ συχαμένοι καὶ κωνταμαρῆνοι θεωροῦνται, ὡστε τοὺς ἀπαγορεύεται ν' ἀντλήσιν νερὸ ἀπὸ τὰ πηγάδια. Γιὰ νὰ σβῆσουν τὸ ὕδρα τους τρέχουὴν ἔξω, κωνυγὰ στὰ ποτάμια καὶ πίνουσι. Τὴν δὲ ἐλεημοσύνην τὴν ἀπαίτουσιν ὅσοι ἐμεῖς ἀπαίτουμε ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὰ δεινὰ κ' ἐκκετῆ μόνον διακίμα, βλέπετε ! Οἱ ἄλλοι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ δῶσιν, γιὰτὶ ἀπαγορεύεται νὰ τοὺς ἀπολείψουσι, ἢ νὰ τοὺς κωνυγὸν μεταχειριστοῦν.

σὸ φάντασμα δὲν εἶχε ἀφίσει κανένα ἴχνος τῆς ἐμφανισέως του...

Καὶ θάλεγα πὸς ὅλ' αὐτὰ πού εἶδα δὲν ἦταν παρὰ ἕνα καλὸ ὄνειρο, ἂν δὲν μοῦχε μείνει ἀπὸ τὴν νύχτα ἐκεῖνη, αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπῆμαὶ στὸ χέρι π' ἄλλωσα στὸ φάντασμα...

Κι' ὁ φίλος μου μούβησε, στὸ δεξιὸ του χέρι, στὴ μέση ἀκριβῶς τῆς παλάμης, ἕνα μικρὸ κωνικατὸν σημάδι, σὲ σχῆμα ἡθελίας !...

— Καὶ ἡ ἐπισκευὴ τὸν ρώτησα.

— Ἐγινε φυσικὰ. Μὰ δὲν τὸκίμασα νὰ ἔμνω μὴθῶ στὴν ἑκπαλίαν. Οὐτε ξαναπάτησα ἐκεῖ, ὡστε τὸν ἀλλοκόστο ἰδιοκτητικὸν τῆς ἑκπαλῆς εἶδα...

Διασκευῆ Σταθ.